

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **M. Z.**

skazanego z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2025 r.

w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 532 § 3 k.p.k.

wniosku obrońcy skazanego

w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z 3 czerwca 2024 r. sygn. akt V Ka 1615/23,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Łowiczu

z 31 lipca 2023 r. sygn. akt II K 80/23,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

**nie uwzględnić wniosku i odmówić wstrzymania wykonania
zaskarżonego kasacją wyroku**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Łowiczu wyrokiem z 31 lipca 2024 r. sygn. akt II 80/23
uznał oskarżonego M. Z. za winnego popełnienia następujących przestępstw:

- z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1 wyroku);
- z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt 4 wyroku).

Ponadto sąd I instancji orzekł na podstawie art. 42 § 3 k.k. wobec oskarżonego dożywotnio środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych (pkt 2 wyroku) oraz na podstawie art. 42 § 2 k.k. na okres 4 (czterech) lat (pkt 5 wyroku). Sąd ten orzekł także na podstawie art. 47 § 3 k.k. wobec oskarżonego nawiązkę w określonej wysokości na rzecz wskazanego funduszu (pkt 3 wyroku) oraz na podstawie art. 43a § 2 k.k. świadczenie pieniężne na rzecz tegoż funduszu we wskazanej kwocie (pkt 6 wyroku). W wyroku tym sąd I instancji na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 90 § 2 k.k. orzeczone wobec oskarżonego w punktach pierwszym i czwartym kary pozbawienia wolności oraz orzeczone w punktach drugim i piątym środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych połączył i jako karę łączną wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz łączny środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych (pkt 7 wyroku).

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z 3 czerwca 2024 r. sygn. akt V Ka 1615/23 zmienił zaskarżony wyrok poprzez wyeliminowanie wskazanych sformułowań w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 1 wyroku sądu I instancji oraz uzupełniając podstawę prawną skazania i wymiaru kary za ten czyn o przepis art. 4 § 1 k.k., łagodząc przy tym wymierzoną mu za to karę do 3 (trzech) lat pozbawienia wolności (pkt 1 ppkt b). Sąd II instancji uchylił także rozstrzygnięcie w przedmiocie kary łącznej orzeczonej w pkt 7 (pkt 1 ppkt a) i na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1 ppkt c). Ponadto zmienił też rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych (pkt 1 ppkt d). W pozostałym zaś zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt 2 wyroku).

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego wywiódł obrońca skazanego, podnosząc w niej zarzuty rażącego naruszenia następujących przepisów prawa, w zakresie czynu przypisanego skazanemu w pkt 1:

- z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. (pkt II ppkt 1 kasacji), w konsekwencji czego Sąd II instancji miał naruszyć:

- art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 193 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k., w zw. z art. 196 § 3 k.p.k. (pkt II ppkt 2 kasacji);
- art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. (pkt II ppkt 3 i 4 kasacji);
- art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. (pkt II ppkt 5 i 6 kasacji);
- art. 5 § 2 k.p.k. (pkt II ppkt 7 kasacji).

Ponadto skarżący sformułował zarzut obrazy prawa materialnego oparty o treść art. 438 pkt 1a k.p.k. w zakresie czynu przypisanego w pkt 1, a mianowicie naruszeni art. 25 ust. 1 w zw. z art. 2 pkt 23 ustawy prawo o ruchu drogowym (pkt III ppkt 8 kasacji), a także zarzuty oparte o art. 438 pkt 4 k.p.k. w zakresie obu czynów tj. rażącą niewspółmierność kary (pkt IV ppkt 9 kasacji)

Obrońca w kasacji zawarł także wniosek o wstrzymanie wykonania wobec skazanego zaskarżonego orzeczenia.

W odpowiedzi na kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia okazał się bezzasadny.

W przypadku wniesienia kasacji, Sąd Najwyższy na mocy art. 532 § 1 k.p.k. ma możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego tym środkiem orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od ewentualnego rozstrzygnięcia kasacji. Ta regulacja procesowa nie formułuje natomiast przesłanek, od których uzależnione jest wstrzymanie wykonalności zaskarżonego kasacją orzeczenia przez Sąd Najwyższy. Przy tego rodzaju wniosku jednocześnie należy mieć na względzie zasadę niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, o której mowa art. 9 k.k.w. Wobec istnienia powyższej zasady, zauważyć zatem należy, iż możliwość przewidziana w art. 532 § 1 k.p.k., odnosi się do okoliczności o charakterze absolutnie wyjątkowym.

W zakresie możliwości wstrzymania wykonalności prawomocnego orzeczenia, Sąd Najwyższy w niniejszym składzie aprobuje stanowisko utrwalone w orzecznictwie,

a mianowicie, iż: ze względu na wyjątkowość instytucji, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., wstrzymanie prawomocnego orzeczenia powinno być uzasadnione

szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 18 listopada 2003 r. sygn. IV KK 347/03; z 22 stycznia 2020 r. sygn. III KK 5/20 oraz z 23 maja 2022 r. sygn. V KK 130/22). W świetle powyższego zauważyć i podkreślić zatem należy, iż następstwo tego rodzaju mogłoby mieć miejsce w sytuacji, gdy już z pobieżnej analizy kasacji wynikałaby ewentualność jej przyszłego uwzględnienia.

Tymczasem analiza materiałów postępowania oraz wniosku obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia i argumentacji towarzyszącej temu wnioskowi – nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności nadzwyczajnego środka zaskarżenia złożonego w sprawie – w ocenie Sądu Najwyższego w niniejszym składzie, nie prowadzi do stwierdzenia wyjątkowych okoliczności, które uzasadniałyby wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji

[J.J.]

[a.ł.]